https://achterderug.nl

praat der revolutie-idealen en filosofische verheerlijking van „het menschelijk geslacht."

Maar — zoo zijn *Van Alphens* kindertjes gelukkig niet. Bij hem ademt ge dadelijk een frisscher en vrijer atmospheer.

Bij Van Alphen zijn 't werkelijk *kinderen*: Echte jongens, blij met een perzik, een hoed vol pruimen, een hoepel en bromtol. *Jongens,* die met de raket een ruit ingooien en den drijftol slaan; *jongens,* die de vlugheid van een haas, 't geduld van poes, het kwispelen van Fidel, het fladderen van een sijs op de kruk bespieden — en er schik in hebben.

Meisjes ook, aardige kindertjes, die in den spiegel willen gluren zoowaar; het kleine zusje op bakers schoot wenschen te zoenen; die 't portret van moeder, de lieve, gestorven moeder begluren en die het bij alle zachtheid toch wel „leuk" vinden, als de broertjes een twist „beslechten"

„door eens moedig saam te vechten,"

al vinden ze het zelf ook meer passend eens een „gezelligen" brief te schrijven, beginnend:

Zusje-lief, ik laat u weten,
Dat ik sedert uw vertrek
Op mijn kamer heb gezeten,
Meid-lief, met een stijven nek,

om te eindigen met den wensch:

Dat ge een eind maakt aan uw reisje
Als ge dezen brief ontvangt.

En dan komt er nog in het episteltje, dat Papa zegt, dat men zoo moet schrijven *als men praat.* Niet waar, hier zijn we onder kinderen. Vader moge rijk zijn in zedelessen, hij is de „beste vriend", die les geeft, ook in *natuurlijkheid.*

Zeker, ook Van Alphen moraliseert soms te veel; maar is dit nu zoo erg? Wordt er door ons allen, juist òmdàt we het goed meenen, niet te vaak te veel gepreekt tegen de kinderen . . . ? Het kon heusch wel zijn.

Maar wat keurige schilderijtjes ook juist *uit* het kinderleven: Onvergetelijk, die Cornelis, die een glas gebroken had, dat Jantje die eens pruimen zag hangen, dat arme zieke kind, klagend:

Mijn hoofdjen, ach, het doet zoo zeer
Het schijnt vanéén gespleten.

Of de zichzelf moed insprekende knaap:

Zou ik voor den klepper vreezen?

En best van alle:

Ik ben een kind
Van God bemind
En tot geluk geschapen.

Dreigt dan, vraagt ge terecht, Van Alphen zelf weer niet in den *Nuts*-toon te vervallen met zijn

Mijn spelen is leeren,
mijn leeren is spelen,
En waarom zou mij dan
het leeren vervelen?

Ja, dat is op zijn beurt wel weer wat zoetelijk; hoewel er toch meer achterzit: Zóó dachten zich de mannen van den vooruitgang het onderwijs der toekomst.

Maar toch — Van Alphens kinderpoëzie is een weldaad geweest voor zijn tijd. En ook hebben de Heijes en de Gouverneurs van onzen tijd hem niet overtroffen.

Van Alphen was een vroom Christen, hij had *eerbied* voor het kind „van God bemind en tot geluk geschapen" en daarom achtte hij zich niet te hoog om zich in te denken — in te denken met zijn *ziel* ook, al klinkt dat wat vreemd — in de kinderziel zelve.

In de oogen der „groote" *Nuts*-menschen was kind-zijn zoo iets als een gebrek; iets waarover men zich bijkans te schamen had, iets met enkel waarde omdat het misschien nog eens „wat worden" kon, maar dat toch steeds druk bemeesterd en bepreekt moest worden.

Bij Van Alphen het kind, tot wien de Heiland der zielen gezegd had:

„Laat de kinderkens tot *Mij* komen en verhindert ze niet."

Bij hem dan ook — motto zijner gedichtjes: De kinderen zijn een erfdeel des Heeren.

Eén voorbeeld uit die „Gedichtjes":

Het Verhoorde Gebed.

Mijn zusje is gezond. God hoorde mijn gebed!
En heeft tot onze vreugd mijn zusjelief gered.
Wat zal mijn dankbaar hart dien goeden Heer vergelden?
Zoo groot een God wil die gedankt zijn van een kind?
Ja! Vader zegt, dat God daarin behagen vindt,
Dies zal ik zijnen lof, al ben ik jong, vermelden!

Kostelijk immers!

En vraagt iemand mij wat ik voor mij nu wel het mooiste kinderdichtje vind, dan antwoord ik dadelijk, dat mij steeds weer in z'n eenvoud ontroert dat: „Klaartje bij de schilderij van hare overleden moeder." Kindersmart kan *verscheurend* zijn; vooral bij dat staren op het beeld.

Van 't lief en lachend wezen,
Waar godsvrucht en oprechtheid
Bevalligheid en blijdschap,
Zoo klaar op is te lezen
Dat doet dan bitter schreien
('t Kind) — nog zoo luttel jaren...

Zoo is het. Benijdbare, gij, die het *niet* uit eigen heugenis weet. Dank er God voor!

Ik hoor een klacht. En een zeer gegronde klacht. Van Alphen is toch meer geweest dan een kinderdichter, zegt ge. Dat *is* ook zoo. Hier vóór me liggen de drie deelen zijner poëzie, en de kinderverzen beslaan slechts het één zesde.

Daar hebt ge zijne „Nederlandsche gezangen," pittige, krachtige liederen.

Wie kent niet dat puntdicht op den dood van Prins Willem den Eersten:

Daar ligt de hoop van Staat! Wie stuit nu Spanjes woeden?
De handen hangen slap; de held is bleek van schrik!
Wie leeft er, die na Hem ons Neerland kan behoeden?...
Zoo sprak het weerloos volk. Maar Neerlands God zei: *Ik.*

Een echt vaderlandsch lied is ook die „Zegezang der matrozen na de verovering der Spaansche Zilvervloot."

Hoezee! hoezee! de Spaansche vloot
Bracht haren rijksten schat
Den Nederlander in den schoot,
Eer 't volk gestreden had.
Wat baten goud en zilver daar
Waar moed en kracht ontbreekt?
Wanneer men, in het grootst gevaar,
In plaats van vechten, smeekt?